

LUĪZE PASTORE LAIMES BĒRNI

«Cilvēki, kuri lasa grāmatas, nekad nevar būt vientuļi.»
/Luīze Pastore/

[Uz e-katalogu](#)

[Vairāk par grāmatu](#)

«Reizēm, lai kaut kur nokļūtu, ir jāapstājas» - jāapstājas kaut vai pie grāmatu plaukta, jāielaiž pirksti starp grāmatu muguriņām (kā pārķemmējot matus no kreisās uz labo pusi pirms pasēs foto uzņemšanas Latvijas Republikas Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes ēkā, kuras saulē izbalējusi ārsienu krāsa ar varu raujas nost no tās fasādes miesas, protestējot pret klimata pārmaiņām un «Panorāmas» jauno raidlaiku), medijot Luīzes Pastores grāmatu «Laimes bērni», lai nokļūtu tik lielā dēku kārdinājuma varā, ka teju vai jāzaudē veselais saprāts, ļaujoties lietām un notikumiem, kurus ir grūti izprast, ja neesi piedzīvojis to, pēc kā mēs visi tik ļoti cenšamies aizsniegties; piedzīvojis to, ko izsapņojam zem acu plakstiņiem un zemapziņas slāņiem; piedzīvojis to, ko meklējam zīmēs ik uz soļa, kā apliecinājumu, ka «ilūzija» ir tikai vientuļš vārds skaidrojošajā vārdnīcā – brīnumu.

Kā dārznieks, kas uzticas zemē iedēstītai sēkliņai, gaida, kad acu priekšā no zemes garozas izsprauksies arī pirmie paradīzes dārza asni, es sēdēju klusumā un starp vārdu sēklām un ilustrāciju pieturzīmēm redzēju sabiezējam istu džungļu pasauli – tā vijās kā liānas ap augumu, apņēma savā skaudrajā mīlestībā un pielēja dvēseli pilnu bezbailības (beidzot varu piezvanīt uz ārsta praksi un pieteikt vizīti) – lasiet šo grāmatu priekšā bērniem, dodiet to lasīt viņiem un lasiet tikai paši priekš sevis – pieredziet to laimi kļūt par «Laimes bērniem»!

/Arta Brice, PostScriptum/

VALTERS AIZAKSONS STĪVS DŽOBS

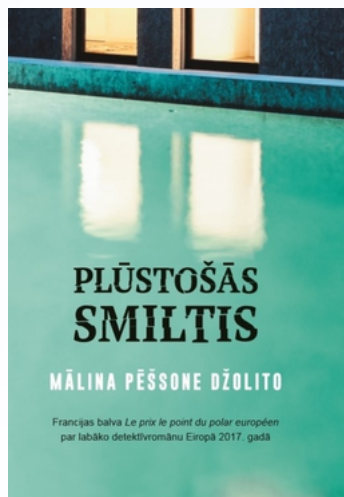
No angļu valodas tulkojusi Inese Beljāne-Lavleisa

[Uz e-katalogu](#)

[Vairāk par grāmatu](#)

Pateikt, ka Stivs Džobss bija ģēnijs, ir nepateikt neko. Tirāns, iedvesmotājs, manipulētājs, harismātisks līderis, atstumtais, revolucionārs, perfekcionists - tas bija Džobss. No ekscentriskā puiša, kas smēķē zāli, iziet kļiedzienu terapijas kursu, dodas meklēt apskaidribu Indijā, aizraujas ar dažādām diētām un valkā sandales tikai sniegotās dienās līdz intuitīvi izsmalcinātu tehnoloģiju radītājam, kas vienu no pasaules vērtīgākajiem uzņēmumiem - Apple - padarīja par sinonīmu savam vārdam, tāds bija Rietumu uzņēmēja ar Austrumu filozofijas domāšanu dzīvesgājums, kuru pa atslēgas caurumu var izbaudīt Valtera Aizaksona sarakstītajā biogrāfijā.

"Neapšaubāmi mana šī gada lasīto grāmatu topa augšgalā šobrīd ierindojas Valtera Aizaksona apjomīgais garadarbs "Stivs Džobss" - slavenā Apple dibinātāja un vadītāja biogrāfija, ko 2012.gadā latviski izdevusi izdevniecība Zvaigzne ABC. Lai gan grāmata ir bieza un šķietami pārpildīta ar tehnoloģiska rakstura informāciju, nonākot tuvu beigām, kļūva žēl, ka jābeidzas vienam no aizraujošākajiem ceļojumiem grāmatu pasaulē. Apple – tas ir vesels stāsts par uzņēmumu, kas radies aizrautīga tehnoloģiju entuziasta piemājas garāžā un izpleties līdz miljardu kompānijas apmēriem, tas ir stāsts par personālo datoru un mūzikas atskaņošanas ierīču industrijas attīstības vēsturi. Tas ir stāsts par patiesu vēlmi lauzt stereotipus un atstāt nospiedumu Visumā. Un, visbeidzot - tas ir stāsts par Stīvu Džobsu – cilvēku, kas izmainīja pasauli."
[/valkirasdienasgramata.wordpress.com/](http://valkirasdienasgramata.wordpress.com/)

MĀLINA PĒŠONE DŽOLITO PLŪSTOŠĀS SMILTIS

No zviedru valodas tulkojusi Jolanta Pētersone

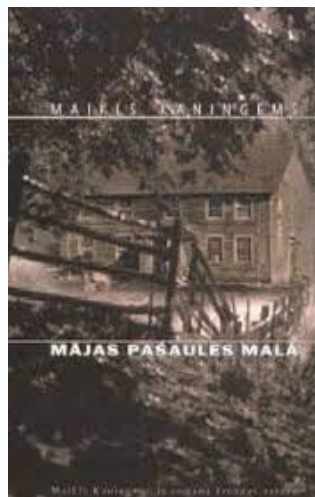
Uz e-katalogu

Vairāk par grāmatu

“Plūstošās smiltis” ir spraiga psiholoģiska drāma, kas spēcīgi izgaismo sabiedrības viedokli atrast “vainīgo”. Rakstniece ar divtik ilgu juristes stāžu savā romānā apraksta situāciju, kad Stokholmas turīgākās priekšpilsētas vidusskolā notikusi masu slepkavība. Ir tikai “loģiski”, ka Maja, tā, kura izdzīvoja, astoņpadsmitgadīga teicamniece no labas ģimenes, tiek norakstīta par līdzvainīgu slaktiņa organizēšanā. Jo mēs domājam, ja atradīsim vainīgo, tad mums tālāk būs vieglāk dzīvot ar sevi, savu sirdsapziņu, būs vieglāk rast mieru, ka vainīgais ir saņēmis sodu.

"Izcili sarakstīta grāmata. Īpaši nepatiks tiem pusaudžu vecākiem, kuriem nav laika iedziļināties savu bērnu psiholoģiskajā pasaulē. Iesaku izlasīt. Ļoti."
[/laimelasa.home.blog/](http://laimelasa.home.blog/)

"Varētu vēl daudz runāt par šo grāmatu. Tā noteikti ir viena no spēcīgākajām grāmatām, ko esmu lasījusi šogad. Tā vēlreiz apliecina, ka nekas nav balts vai melns; tā vēl un vēlreiz parāda, pie kā noved mīlestības trūkums vai nemīlestība, to, cik svarīgi ir par savām problēmām runāt, bet - lai to darītu, mums jāiemācās un jāizkopj spēja uzticēties. Tas ir ļoti, ļoti svarīgi, lai šādu notikumu pasaulē būtu mazāk."
[/pl-inga.blogspot.com/](http://pl-inga.blogspot.com/)

MAIKLS KANINGEMS MĀJAS PASAULES MALĀ

No angļu valodas tulkojusi Silvija Brice

Uz e-katalogu

Vairāk par grāmatu

“Ticība nākotnei ir apkaunojoša īpašība, vai tev tā neliekas? Apmēram tas pats, kas iebūvēt kuģišus pudelēs. Saproti? To var apbrīnot – bet ar zināmām šausmām.”

Šis citāts lieliski raksturo šo Kaningema darbu, jo tajā ir jūtama šo baiļu un šausmu piegārša, kas brīžiem biedē vairāk nekā dažs labs Stīvena Kinga darbs. Bailes no vientulības, bailes no tā, ka cilvēki, kurus visvairāk mīli, spēs lieliski dzīvot arī bez tevis, bailes no būšanas kopā ar cilvēku, kuru tu nespēj milēt, bailes no dzīves izniekošanas, bailes no slimībām, bailes no savu gēnu nenodošanas nākamajām paaudzēm, kā arī bailes no tā, ka nekad nespēsi atrast māju sajūtu. Kaningems ar savu rakstāmspalvu meistarīgi urķējas pa lasītāja slēptākajiem dvēseles nostūriem, uzirdinot klusinātas domas, kas ilgstoši gruzdējušas, radot rūgtus un kodīgus dūmus. Lasot šo darbu, gribas, lai visiem beigas būtu laimīgas, jo katrs romāna varonis no sava skatpunkta atklāj to, kā redz dzīvi un kā tajā nemitīgi viņas, tomēr šis darbs, gluži kā pati dzīve, ir pārāk īsts, lai tajā eksistētu strikta robeža starp laimi un bēdām. Kaningems raksta izcili – katrs teikums ir ārkārtīgi meistarīgi savirknēts, turklāt viņa apbrīnojams stāstnieka talants ir tikpat spožs kā spēja stāstu ietērt skaistos vārdos un teikumos, kas kā šokolāde kūst uz mēles, atstājot rūgtu un ilgi nezūdošu pēcgaršu.

[/https://dgfelton.wordpress.com/](https://dgfelton.wordpress.com/)

"Man bieži jautā, kāpēc man patīk Kaningems un īpaši šī grāmata. Grāmata pati par sevi ir personīga- visa grāmata ir rakstīta "es" formātā, tikai "es" atšķiras katrā nodaļā. Mani saista veids, kā Kaningems preparē savus varoņus, man patīk teikumi, ar kuriem viņš apvij varoņu būtības kodolus, cik dziļi viņš spēj tajos iekļūt un cik personisks vēstījums no tā visa procesa sanāk. Manuprāt, viņš ir viens no nedaudzajiem rakstniekiem, kas lasītājam liek apstāties teikuma vidū un atgriezties pie iepriekšējā teikuma, jo tas ir bijis tik labi uzrakstīts, un ar dažādu valodas līdzekļu palīdzību radijs papildus dimensiju varoņa uztveršanai."

</santastbiblioteka.wordpress.com/>

ŠERILA STREIDA MEŽONE

No angļu valodas tulkojusi Sintija Zariņa

[Uz e-katalogu](#)

[Vairāk par grāmatu](#)

Septiņas nedēļas “Mežone” ieņēma pirmo vietu New York Times bestselleru sarakstā, un New York Times literatūras kritiķis atzinās, ka raudājis, darbu lasot. Šerilai Streidai ir 26 gadi, kad viņa aptver, ka atrodas savas līdzšinējās dzīves dziļākajā bedrē. Viņa ir zaudējusi māti, izšķīrusies no vīra, kļuvusi atkarīga no narkotikām un atsvešinājusies gan no tuviniekiem, gan no sava agrākā “es”. Tad, ieklidusi tūrisma preču veikalā, viņa, pēkšņa impulsa vadīta, nopērk Klusā okeāna piekrastes kalnu takas ceļvedi un pēc neilga laika pieņem spontānu lēmumu viena pati doties ceļā. Ar milzu pūlēm uzcēlusi plecos smagu mugursomu, Šerila dodas vairāk nekā 1700 km garā pārgājienā, spītējot tulznām un krevelēm, skrambām un spēku izsikumam, aukstumam un karstumam. Viņa iet bez jebkādas iepriekšējas sagatavošanās, piedzīvojot fiziskas sāpes, slāpes un izsalkumu, kā arī cīnoties ar pagātnes rēģiem. Šerila iet pa mežonīgo kalnu taku trīs mēnešus un lielākoties ir viena pati, ja neskaita pa ceļam sastaptās klaburčūskas, lāčus un dažus tikpat trakus ceļotājus. Sieviete - viena pati garā un visai mežonīgā pārgājienā? Jā. Šerila saprot, ka ir būtiski cieši ielūkoties acīs savām bailēm, visam, ko viņa sev nodarījusi, un visam, ko viņai nodarījuši citi. Un tas nebūtu izdarāms, esot kopā ar kādu citu. Daži kritiķi jau nodēvējuši grāmatu par vienu no labākajiem amerikāņu memuāriem pēdējā desmitgadē. Daudzi memuārus nelasa, jo uzskata par pārāk narcistiskiem. Un Streida atzīst, ka tā arī ir, ja autors apmierinās ar “ārējām patiesībām”, taču, “ja kāds runā par iekšējām patiesībām, tad būtībā viņš nerunā par sevi, bet gan par to, ko nozīmē būt cilvēkam”.

PJĒRS LEMETRS
TRĪS DIENAS
UN VIENA DZĪVE

No franču valodas tulkojusi Astra Skrabāne

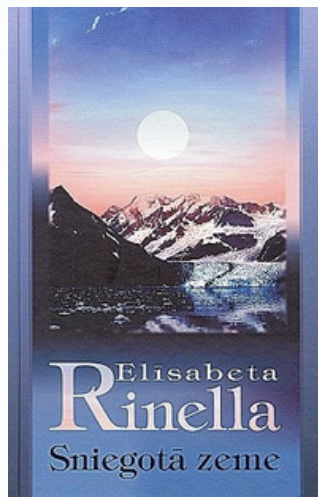
[Uz e-katalogu](#)

[Vairāk par grāmatu](#)

1999.gads. Francijas mazpilsētā Bovālā divpadsmitgadīgais Antuāns nejauši kļūst par liecinieku kaimiņa cietsirdīgai rīcībai. Šausminošās nežēlības satricināts, Antuāns savu sāpi izgāž uz mazo Remī, kaimiņa dēlu, viņu nejauši nonāvējot. Apmulsumā un panikā par nodarījuma sekām Antuāns nolemj klusēt par notikušo. Divās nākamajās dienās viņš izdzīvo neiedomājamas bailes un nemieru, un varbūtība tikt atklātam pieaug, līdz kaut kas negaidīti izmaina notikumu gaitu. Remī netiek atrasts.

Desmit gadus vēlāk Antuāns, tagad jauns ārsts, dzīvo ar līgavu, un nākotne šķiet daudzsološa. Tomēr Remī nāve turpina viņu vajāt, neparedzēti ietekmējot dzīvi. Veicot būvdarbus Antuāna dzimtajā pilsētā, tiek atrasts bērnības upuris, un lietas izmeklēšana tiek atjaunota. Bailes un nemiers atgriežas ar jaunu spēku, spiežot Antuānu beidzot atskatīties pagātnē, bet vai viņš spēs saglabāt tumšo noslēpumu?

"Pjērs Lemetrs ir pārspējis pats sevi... Ja jums patīk psiholoģiskie trilleri, tad arī grāmatai "Trīs dienas un viena dzīve" jāatrodas uz jūsu naktsskapīša. Lasiet, izbaudiet un vēlreiz pārlasiet!"
/Strand Magazine/

ELĪSABETA RINELLA
SNIEGOTĀ ZEME

No zviedru valodas tulkojusi Aija Dvinska

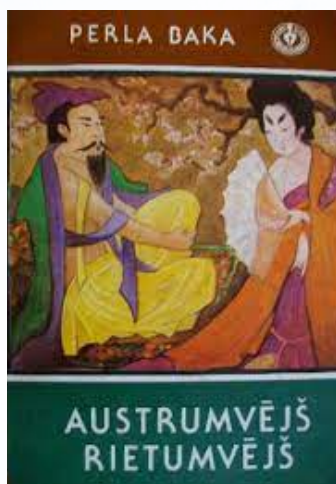
[Uz e-katalogu](#)

[Vairāk par grāmatu](#)

Grāmata ietver divus stāstus, kas rit līdztekus; abi norisinās apvidū, sauktā par Hohaiju, bet dažādos laikos. Viens stāsta par apjukušu sievieti, kas zaudējusi vīru, – viņš pastāvīgi provocējis viņā bailes un spiedis sievu paļauties uz viņu. Šis vēstījums ir ārkārtīgi gaisīgs un poētisks. Otrs vēstījums nav tik dzejisks un stāsta par Āronu, kas ir bēglis kopš bērnības. Ieradies Hohaijā, viņš apmetas pie viesmīlīga laulāta pāra un uzrauga zirgus vasaras ganībās – tas ir darbs, kas labi atbilst vientuļniekam, bet vasara nav tik vientuļa, kā viņš ir iedomājies: no meža dziļumiem uzrodas sieviete; tā nerunā ar viņu, jo ir tramīga kā stirna. Ārons uz sava auguma sajūt svešinieces skatienu, kas seko viņa kustībām. Sievietes vārds ir Inna, viņa dzīvo kopā ar savu tirānisko tēvu meža būdiņā purva malā. Inna un Ārons iepazīst viens otru – šaubīdamies, uzmanīgi un maigi. Rūgteni salds stāsts. Salds, bet arī briesmīgs zviedru romāns par mīlestību un zaudējumu.

"Ši nabaga, nabaga grāmata. Man tik ļoti nozīmīga, bet tajā pat laikā nemanāmi noslēpta no ziņkārīgiem acu pāriem. Vismaz 3 reizes atkārtoti ņemta no bibliotēkas, lai tiktu celta gaismā grāmatmiļiem, bet nesaprotamā veidā tikpat klusi aiznesta atpakaļ. Nu es esmu saņēmusies par šo jums pastāstīt- atkāpties nav ļauts, bet neapsolu, ka pratišu pastāstīt par šo darbu cienīgi, jo šo nevar izstāstīt- tas pašam ir ar sāpēm jālidzpardzīvo."

/sandrakoka.com/

PERLA BAKA
AUSTRUMVĒJŠ
RIETUMVĒJŠ

No angļu valodas tulkojusi Austra Plūce

Uz e-katalogu

Pasaulslavenā romāniste, ilgus gadus Ķīnā dzīvojušī amerikāniete Perla Baka visus savus romānus rakstījusi par Tālajiem Austrumiem, galvenokārt par Ķīnu. Viņas pirmais romāns „Austrumvējš rietumvējš” (1929) ir ļoti interesants Rietumu tradīcijās audzināta cilvēka skatījums uz Ķīnu no iekšienes, pie tam tas ir mīloša cilvēka skatījums. Pērlu Baku caurcaurēm valdzina Ķīna, tās kultūra, rakstniece līdz sīkumiem pārzina sadzīvi, tradīcijas, galvenais, šo tradīciju cēloņus, to iekšējo loģiku.

Ļoti poētiskais un skaistais romāns "Austrumvējš rietumvējš" ir jaunas, viduslaiku garā audzinātas ķīnietes stāsts par centieniem saprasties ar savu moderni domājošo, Amerikā izglītoto vīru, kuram, pēc studijām atgriežoties dzimtenē, šķiet smieklīgi dzīvot pa vecam, nēsāt tradicionālos ķīniešu tērpus, kopt ierasto vīrieša un sievietes saskarsmes modeli. Šajā stāstā ir daudz humora un arī skumju par aizejošo pasauli, kura neapšaubāmi bijusi gan skaista, gan nežēlīga, bet visās norisēs likumsakarīga. 1938.gadā Perla Baka saņēma Nobela prēmiju literatūrā par patieso mīlestību un dziļo cilvēcību, ar kuru viņa savos darbos atainojusi Ķīnu visās tās daudzveidīgajās krāsās.

"...nekas nav mūžīgs, pat ja ir ildzis tūkstošiem gadu - kā Ķīnas senā kultūra, kas pazuda revolūcijas duļķainajā ūdenskritumā."

/Henrieta Verhoustisnka/

KENZABURO OE
PRIVĀTA LIETA

No japāņu valodas tulkojusi Linda Galvāne

[Uz e-katalogu](#)

[Vairāk par grāmatu](#)

“Kā laikā mašīnā iekāpis ceļotājs, kas apmeklējis pasauli tūkstoš gadu senā pagātnē, viņš briesmīgi baidījās, ka viņa rīcībā varētu izraisīt kaut mazāko incidentu reālajā pasaulē. Šāds noskaņojums bija briedis viņā kopš tā brīža, kad viņš bija uzzinājis par bērna nenormālību. Viņš gribēja uz mirkli izstāties no šīs pasaules, kā mēdz izstāties no neveiksmīgas kāršu spēles.”

Ceļojums uz Japānu. Šoreiz Nobela prēmijas laureāts Kenzaburo Oe ar savu stāstu par Putnu, neveiksmīgā laulībā dzīvojošu neapmierinātu intelektuāli, kura utopiskais sapnis tiek sagrauts, kad viņa sievai piedzimst ar smadzeņu bojājumiem bojāts bērns. Kā ir būt cilvēkam šajā situācijā un vēl tad, ja ir iespēja kā putnam pacelties spārnos un aizlidot kur gribās un spītīgi atsakoties nodzēst sev no pieres neveiksmnieka zīmogu un turpinaāt savdabīgi parazitēt uz apkārtējiem. Varoņa iekšējā cīņa, saprotot cik nepareizas ir viņa egoistiskās domas, spēja pārvarēt savas fobijas un spēja uzņemties atbildību. Stāsts, kas izstāstīts tik intimi, ka liekas lasi privātu dienasgrāmatu un kur autors, bez jebkādam barjeram, aizved uz dažām diezgan tumšām vietām mūsu apziņā. Un gribās atzīmēt šo japāņu rakstnieka radīto īpašu noskaņu - vilinājumu.
[/eslasu.lv/](http://eslasu.lv/)

LŪKS ALNATS

MUMS PIEDER DEBESIS

No angļu valodas tulkojusi Maija Opse

[Uz e-katalogu](#)

[Vairāk par grāmatu](#)

“Laika paliek arvien mazāk. Redzu to Džeka acīs. Ir tā, it kā mēs drudžaini kustinātu kājas, pūloties noturēties virs ūdens, lai gan skaidri zinām, ka nosliksim...”

"Lūks Alnats ir radījis lielisku stāstu, pēc kura negribas neko vairāk kā tikai klusēt. Apskaut bērnus. Un klusēt. Tas, ka autors šo romānu ir rakstījis, balstoties uz savām pieredzēm, savu redzējumu, ir skaidri sajūtams. Pat sataustāms. Šķita, ka visas romānā izjustās sāpes ir tik brutāli īstas, ka tās var pat aptaustīt. Tik ļoti, ka gribējās tās noglaudīt kā suni, iedot kārumu, kā pēc labi padarīta darba, un sūtīt prom. Lai vairs nesāp. Un lai vairs sataustāmas nav. Skaidrs, ka autors šo romānu nav rakstījis, nobruņojies ar pildspalvām, lai tinte neizbeigtos līdz pēdējai lappusei, bet bruņojies ar veselu lērumu jūtu un sajūtām. Lērumu emocijām. Autors iznesis šo stāstu caur sevi tik meistarīgi, ka visi vārdi, kurus rakstīju iepriekš, vienkārši var izplēnēt gaisā. Nekam no tā nav nozīmes. Vien tam, ka *Mums pieder debesis*.
[/postscriptum.lv/](#)